

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., bytom N. Z., vo veci porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní o vydanie predbežného opatrenia vedenom pod sp. zn. 19 Ct 27/03 a v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, za účasti Okresného súdu Bratislava I, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2004 doručená sťažnosť M. A., bytom N. Z. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“)

v konaní o vydanie predbežného opatrenia v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Ct 27/03 a v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (bližšie neoznačenom).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ doručil 16. decembra 2003 okresnému súdu žalobu o určenie, že pracovný pomer trvá, o určenie, že žiadosť o rozviazanie pracovného pomeru dohodou je platný úkon, o náhradu mzdy, o vyplatenie odstupného a sociálnych kompenzácií, o ochranu osobnosti, o ochranu pred hrozbou škody, o uloženie povinnosti písomne ukončiť pracovný pomer medzi ním a žalovaným na základe dohody a o náhradu škody spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti okresný súd „... porušil právo sťažovateľa na prístup ku konaniu, a to tým, že v rámci lehoty 30 dní nevydal rozhodnutie o návrhu na vydanie Predbežného opatrenia, čím súčasne došlo i k porušeniu práva na proces Spravodlivý!. Bezprietahový!“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že okrem porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušil okresný súd aj jeho „... právo na účinný prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom vo vzťahu k (bezmála) štyri roky trvajúcemu pracovno-právnomu súdному sporu...“, a toto právo je garantované čl. 13 dohovoru.

Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu „... vo veci žaloby neodkladne konať...“ a aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume jeden milión slovenských korún.

Dňa 9. februára 2004 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľa označené ako „Dodatok k sťažnosti z 22. januára 2004“. V prílohe tohto podania sťažovateľ predložil uznesenie okresného súdu sp. zn. 19 Ct 27/03 zo 16. januára 2004, ktorým bolo konanie o jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia zastavené. Toto uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 4. februára 2004. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na skutočnosť, že uvedené uznesenie bolo podané na poštovú prepravu na Pošte Bratislava 17 až 2. februára 2004, t. j. po uplynutí 17 dní od jeho vydania, a v súvislosti s tým kladie otázku, „... prečo nebolo

uznesenie expedované najmenej deň, v deň keď bolo vyhotovené (ak „nemôžeme“ pripustiť že bolo antedatované)“.

Dňa 25. februára 2004 bolo ústavnému súdu doručené ďalšie podanie sťažovateľa označené ako „*Druhý dodatok ku sťažnosti z 22. januára 2004 so štvorstranovou prílohou – odvolanie*“. Prílohou tohto podania bolo odvolanie sťažovateľa z 19. februára 2004 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 19 Ct 27/03 zo 16. januára 2004.

II.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo, aby jeho záležitosť (...) bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

1. Predmetom sťažnosti je predovšetkým namietané porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ku ktorému malo dôjsť v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 19 Ct 27/03 z dôvodu, že podľa sťažovateľa okresný súd o jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 15. decembra 2003 nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote 30 dní od jeho doručenia, s čím sťažovateľ spája aj porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

Vo veci sťažovateľa sa ústavný súd sústredil iba na to, kedy začalo konanie a aký bol postup okresného súdu. V preskúmvanej veci bola žaloba doručená okresnému súdu 16. decembra 2003 a o predbežnom opatrení, návrh na vydanie ktorého bol jej súčasťou, rozhodol okresný súd 16. januára 2004. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd rozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia v zákonom ustanovenej lehote [§ 75 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. K úvahám sťažovateľa o dôvodoch, „... *prečo nebolo uznesenie expedované najmenej deň, v deň, keď bolo vyhotovené...*“, a v nadväznosti na to o možnosti jeho antedatovania ústavný súd poznamenáva, že procesná lehota, v ktorej má súd rozhodnúť o návrhu na predbežné opatrenie, neznamená, že v rámci tejto lehoty musí dôjsť aj k vyhotoveniu uznesenia, ktorým o ňom súd rozhodol.

Podľa § 167 OSP „Ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku“.

Podľa § 158 ods. 3 prvej vety OSP „*Ak predseda senátu zo závažných dôvodov nerozhodne inak, rozsudok sa vyhotoví a odošle do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia*“. Pretože pokiaľ ide o písomné vyhotovenie uznesenia o nariadení predbežného opatrenia, neustanovuje Občiansky súdny poriadok inak, je z uvedeného zrejmé, že postup okresného súdu bol, čo sa týka písomného vyhotovenia uznesenia (a vo väzbe na to aj jeho následného doručovania), v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Z toho dôvodu nemajú úvahy sťažovateľa o jeho eventuálnom antedatovaní opodstatnenie.

Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu ústavný súd nezistil v posudzovanom konaní vyžadovanú priamu súvislosť medzi namietaným porušením (ľudských) práv sťažovateľa a napadnutým postupom okresného súdu, resp. ani možnosť ich porušenia.

Vzhľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup okresného súdu mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného práva sťažovateľa. Jeho sťažnosť bola preto v časti týkajúcej sa tvrdeného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd pripomína, že nehodnotí, či okresný súd rozhodol správne alebo nesprávne, ak konanie o návrhu sťažovateľa zastavil, ale hodnotí len to, čo namieta sťažovateľ vo svojej sťažnosti, ktorou je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), t. j. porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napokon vecná správnosť rozhodnutia môže byť predmetom odvolacieho konania a sám sťažovateľ ústavnému súdu oznámil, že proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 19 Ct 27/03 zo 16. januára 2004 podal odvolanie.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie čl. 13 dohovoru v bližšie neoznačenom pracovnoprávnom spore vedenom na okresnom súde.

Článok 13 dohovoru garantuje „účinný opravný prostriedok pred národným orgánom“ každému, koho práva alebo slobody priznané dohovorom boli porušené.

Ako už bolo uvedené, ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú v tom prípade, ak absentuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a namietaným porušením základného (ľudského) práva sťažovateľa. V danom prípade sťažovateľ nielen že neoznačil konanie, v ktorom má dochádzať k tvrdenému porušeniu jeho práva, ale ani neuviedol, v čom vidí porušenie jeho „*práva na účinný prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom vo vzťahu ku (bezmála) štyri roky trvajúcemu sporu*“ na okresnom súde. Vzhľadom na absenciu zdôvodnenia príčinnej súvislosti medzi postupom okresného

súdu a právom sťažovateľa, ktorého porušenie namieta, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2004